

I. felvonás

Megváltás

8. fejezet

Menedék

Az évszázad bűnténye előtt Leana irtózott a víztől, de máris megszerette, amint megengedhetett magának egy luxusvillát egy hatalmas medencével az udvarában. Minden este úszott benne egy félórát, ugyanakkor jobban szerette, ha békében napozhatott mellette. Ezúttal sem tett mást, majdnem el is szenderült a déli napsütésben, mikor ismerős léptek nyilalltak a fülébe.

– Elnézést, úrnőm...

– Panan már beolajozta a testem – jelentette ki Ventris. – Majd szólok, ha kellesz.

– Látogatója érkezett – folytatta Daran. – Egy bizonyos Carlos Dahn.

Leana felült, levette a napszemüvegét, majd keserédesen sóhajtott egyet.

– Miért kell minden napot elcseszni valahogy?

Ventris emlékezett rá, hogy Carlos nem számított egy gyenge férfiembernek, mégis megdöbbsent az ajtóban álló izomhegy láttán.

– Szexi, mint mindig – mosolyodott el a pankrátor. A Reaveren hónapokat töltött azzal, hogy sikerüljön meglesnie a zuhany alatt, most bikiniben állt előtte. Nem tudta megállni, hogy ne mérje fel Leana vékony, napbarnított testét, ám hamar megakadt a szeme a kerek mellein. – Nagyobbak, mint korábban. Dögös.

– Már megbántam, hogy ajtót nyitottam – jelentette ki Ventris. – Mit akarsz?

– Velem kell jönnöd – mondta halálkomolyan Carlos.

Leana szép arca megdermedt egy pillanatra, kék szeme döbbsenten meredt a magas férfi barna szembogarába.

– Hülye vagy? – kérdezte Ventris.

Dahn elmosolyodott, meg akarta simogatni Leanát, aki még azelőtt hátrébb lépett, hogy a pankrátor egyetlen tincséhez is hozzáérhetett volna a hosszú, fekete hajából. Az örök Carlos elé léptek, erősen köszörülve a torkukat.

– Hülye vagy – szögezte le Ventris. – Miért akarnék egy napot is egy izomagyú perverz farokkal tölteni?

– Mert nyoma veszett a többieknek – vágta rá Carlos.

– Hogy érted? – vált kíváncsivá Leana.

– Nem sokkal ezelőtt kaptam egy üzenetet Fenntől, hogy hamarosan értem jönnek, mert újra kezdik. De nem jöttek, ezért elmentem hozzájuk, azonban már sehol sem voltak. Később megtudtam, hogy a Denont megtámadta egy ismeretlen hajó, ami a lelövése előtt különös érdeklődést mutatott egy YT-1930-as iránt... Azóta sem találják.

– Rutin – rántott vállat Leana. – Ne aggódj miattuk, megoldják.

– Én is így gondoltam, amíg eszembe nem jutott valami – felelte Dahn.

– Az lehetséges? – gúnyolódott Ventris.

– Még a Fővárosban belefutottam egy másik pankrátorba, aki szőnyeg alatt akart verekedni velem. Azt mondta, hogy olyan információ van a birtokában, ami milliókat ér, nekem százezret kellett megtennem, hogy az asztalra kerüljön. Tolószékben végezte, de ennek ellenére is megadta. Egy térkép volt, eleinte azt hittem, hogy átvert, aztán rájöttem, hogy mélyen az Ismeretlen Régiókba vezet. Bármi is legyen ott, az a galaxis többi része számára ismeretlen... Akárcsak az a hajó, ami megtámadta a Denont.

- És ez azt bizonyítja, hogy...? – tette keresztbe a karját Leana.
- Elemeztem a csata adatait, a Reaver épp a térképen megjelölt területhez vezető hiperűr-útvonalon indult el. Ha igazam van, akkor a többiek ott vannak.
- Lehetséges – látta be Ventris. – Azt mondd meg nekem, hogy ezt teljesen önállóan következtetted ki, vagy valaki segített is benne?
- Persze, hogy segítették – nevette el magát Carlos. – Ismersz, még a Kaminóra is csak harmadszorra sikerült elérnem, hogy megmentsem a seggeteket.
- Nélküled is ment volna – vágta rá Leana.
- Aha – mondta szkeptikusan Dahn. – Akárhogy is, ha igaza van azoknak, akikkel megosztottam ezt az információt, akkor a többiek vagy nyakig vannak a pácban, vagy egy paradicsomi helyen vannak, ahol még hírből sem hallottak a Birodalomról; egy menedéken. Bármelyik is legyen, én megyek. Te jössz, vagy sem?
- Ahogy a többieket ismerem, mindkettő igaz – bólintott rá Leana. – Csak egy kikötésem van: az én hajómmal megyünk.

***

Carlos megdöbbsent a tejfehér uralkodói fregatt láttán, el sem tudta képzelni, Leana minként tehette rá a kezét egy olyan hajóra, amit még a Naboo urai is csak ritkán láthattak. A 327-es hasára és szárnyára elegáns, fehér lövegeket erősítettek, a burkolatán alig látszottak a jól álcázott, vastag páncéllemezek. Belül katonákhoz méltó felszereltséget élvező biztonságiak fogadták őket, a pilótafülkében képzett irányítók vártak a főnökökre, akik bármiféle ellenvetés nélkül megkezdték a felszállást.

A Shadow Queen már maga mögött hagyta a Naboot, mikor Carlos összeszedte a lélekjelenlétét ahhoz, hogy megtörje a kínos csendet.

- Nem fázol? – fordult a bikiniben álló szépséghez.
- Mindjárt magamra hozatok valamit – jelentette ki Ventris. – De itt kell lennem, amikor meglátod – mosolyodott el.
- Mit? – kérdezte Carlos, azonban hamar észrevette a Dreadnought osztályú nehéz-cirkálót. – Nem létezik, hogy az is a tiéd legyen.
- Pedig így van – vágta rá Leana.
- Az hogy lehet? – kerekedett ki Dahn szeme. Hiába vakarhatta a fejét, Ventris nem szólt semmit, amíg fel nem tűntek neki a pankrátor barna hajtincsei közül kipotyogó korpaszemek.
- Jó vagyok a számokkal – magyarázta Leana. – Miután a Naboora érkeztem részvényeket vettem és elkezdtem játszani a magam játékát. Egy kisstílu bűnözőből mára a bolygó egyik legbefolyásosabb brókere lettem.
- Én meg azt hittem, jól megszédtem magam a bunyókkal – mondta tűnődve Carlos. – Rendesen bejött neked az élet, nem igaz?
- Nem mondanám – rázta a fejét Ventris. – Mindig van egy probléma.
- Hiányzik a pezsgés, mi? – kérdezte Dahn.

– El sem hinnéd, hogy mennyire – bólintott rá Leana. – Tudod, hogy elcsesztet vagy, ha hiányolni kezded, hogy veled egy hajón rettegj amiatt, hogy mikor lövik szét a segged.

– Hidd el, hogy megértem.

***

Ann döbbsen figyelte a több száz méter magas fémgűrűt, amely egy hatalmas lyukat hasított a felszínbe. A masszív fémlapokról a szemébe ment a nap vakító fénye, azonban ez már nem érdekelte...

– Mozgás! – lökte hátra egy második ór.

Rya legszívesebben kitekerte volna a seka nyakát, de nem tehetett mást, mint jelzett a nővérenek, hogy ideje tovább menni. Ann vetett még egy pillantás a káprázatos gűrűre, majd felvette a hugica tempóját.

A sekák végigkísérték őket a hosszú, fekete rácsokkal határolt folyosón. A túloldalon kíváncsi szemek figyelték a még sosem látott idegeneket. Ann vegyes érzelmekkel nézett végig az egyszerű, szakadtas szövetruhát viselő embereken. Nem úgy néztek ki, mint akiket agyondolgoztattak volna, mégsem szeretett volna osztozni a sorsukban.

– Nem beszéltek, csak ha kérdeznek – jelentette ki az előttük haladó ór, mikor elérték a folyosó végét.

A seka hármat kopogott a masszív fémépület bejáratán, fél perc késéssel nyílt ki a vaskos bejárati ajtó. A túloldalon két további ór és egy alacsony, kövér férfi állt, az egyik szeme vörös volt, akárcsak a többieké, azonban a másik szivárványhártya narancssárga színt vett fel. Ann úgy vélte, fontosabb seka lehetett, ugyanis tejfehér egyenruhát viselt az örök fekete ruházata helyett.

– Mit keresnek itt? – kérdezte a zömök Et'ra fővezír.

– A Za'xanról küldték őket, hogy gyarapítsák a Verem populációját – felelte az ór.

– Jelentések nélkül? – bólogatott Et'ra.

– Nem kérdezték ki őket, ahogyan az átvizsgálásuk is elmaradt – felelte a fegyveres. – Nem jutott idő rá.

– Gra'hax megbolondult volna? – vakarta a vastag szálú, fekete haját Et'ra. Az előírások szerint az erőhasználó foglyokat csak egyhetes kikérdezés és vizsgálatok egész sora után lehetett a Verembe küldeni. A flottaviselő sosem szegte volna meg a szabályokat, hacsak nem bíraltatták felül vele az esküjét. – Nem léphetnek a rabok közé, amíg nem sajtoltunk ki belőlük mindent, amit tudni akarunk. Az igazságterembe velük!

A Venn testvérek nyugtalanul mentek végig a szürke folyosókon, az idegességük minden egyes lépéssel fokozódott, majd az érkezésükkor a tetőpontjára hágott. Egy szűk helyiségbe érkeztek, nem tartalmazott többet egy asztalnál és három széknél. Et'ra hamar helyet foglalt a magányos ülőhelyen, kiszedett egy húsdarabot a hosszú, hegyes fogai közül, majd megszólította a leülni készülő hölgyeket.

– Állj! – förmedt rájuk a fővezír. – Meg se mozduljanak – mondta, majd az egyik emberéhez fordult. – Kezdheti!

Ann csak félszempemmel nézhetett a kérdéses sekára. Az egyenruhája alapján épp olyan őz lehetett, mint a többi, azonban a vörös szemét egy vizor takarta el. Lenyomott egy gombot a szerkezet oldalán, majd belekezdett a vizsgálatba. A két Venn semmit sem tapasztalt, azonban a seka számára egy új világ nyílt meg. A saját akarata szerint látott át a foglyok ruháján, a bőrükön, a szöveteiken és a csontjaikon egyaránt. A testük minden elemét felmérhette, láthatta a szívverésüket, az agyukban cikázó impulzusokat, sőt a tüdejükben lévő léghólyagocskák ütemes felfúvódását és leeresztését is megtapasztalhatta. Azonban nem gyűjthetett össze minden adatot úgy, hogy egy helyben állt. Lassú, megfontolt léptekkel körözni kezdett az ikrek körül, akik feszült pillantásokkal adták a tudtára, hogy sejtik, többet lát a kelleténél.

A látó megtorpant, mikor minden szükséges adatot összegyűjtött.

– Szén alapú létforma, gyakorlatilag ugyanazokból az elemekből épül fel, mint a triata szerkezet is. Bár az agykapacitásuk jelentősen nagyobb, az idegpályák hasonló intelligenciáról árulkodnak. Ennek az egyednek hiányzik az egyik nyúlványa – mutatott Ryára –, a protézis álcázása szégyenről utal, lehetségesnek tartom, hogy a szerkezet külön karbantartást fog igénye...

– Jó, jó, jó, jó – legyintett egyet flegmán Et'ra. – Tehát az Erő lecsupaszított egy triatát, rakott rá két fura nyúlványt, megtoldotta egy hülye fülszerúséggel, aztán kitalálta, hogy ez lesz az új faj, amit mindenki szeret.

– Ami azt illeti, ennél jóval többről van szó... – magyarázta a látó, azonban a fővezír hamar félbeszakította.

– Bírják, vagy sem? – kérdezte türelmetlenül Et'ra.

– Nem okozna bennük maradandó kárt, de mivel egy eddig ismeretlen fajról van szó, nem mondhatom teljes biztossággal, hogy működni is – felelte a látó.

– Pedig jobban járnak – vágta rá a fővezír, majd intett az embereinek.

Az őnök megragadták a foglyokat, majd egy zöld folyadékkal megtöltött fecskendőt nyomtak a vállukba. Ann tudta, hogy ez csak rosszat jelenthet számára, mégsem szegült ellen, ahogyan a hugica sem.

– Leülni! – parancsolt rájuk Et'ra az injekció után.

Ann vetett egy pillantást Ryára, aki egy lekkurántással adta tudtára, hogy engedelmességen. Mély levegőt vett, majd helyet foglalt a bélelt széken, meglepte, hogy a kezének is hagytak helyet.

– Lássuk a hoxant – jelentette ki a fővezír, majd a nővérre szegezte a tekintetét. – Mit tenne velem, ha kiszabadulna?

– Kitépném a szemét, aztán megetetném önnel, utána a megfogom a heréjét... – Ann megállt a beszédben, amikor észrevette, hogy nem azt mondta, amit akart. – Úgy értem, letépném a golyóit... – ismét belefűldt a szó, majd riadtan nézett körbe. – Vagyis utána a számba venném és a képébe köpném... – újra megdöbbsent. – Mi történik? – kérdezte rémulten.

– Igazságszérum – vágta rá faarccal Et'ra. – Szerencsénk, hogy működik, így csak akkor kezdjük el lefejtani a bőrt a végtagjaikról, ha elutasítják a válaszádat.

– Akkor mire várnak még? – mondta dacosan Ann.

– Kuss! – fordult hozzá Rya, majd a fővezírre szegezte a tekintetét. – Bocsásson meg a nővéremnek, fejre ejtették. Szívesen megosztunk önnel, minden birtokunkban lévő információt.

– Még mit nem! – tiltakozott a nővér.

– Semmit nem tudunk, ami a hasznukra lehet, te szerencsétlen! – emelte fel a hangját a hugica.

– Tehát semmit nem tudnak az idősödő triatáról, akivel jöttek, ahogyan a két fiatal nőt sem ismerik, akikért jöttek? – kérdezte Et'ra.

– Mi az a triata? – kérdezte Rya.

– Így nevezzük azokat a humanoid lényeket, akikről beszélek – jelentette ki a fővezír.

– Mi embereknek hívjuk őket – magyarázta a hugica. – Az idősödő Sigilnek nevezi magát, az eredeti neve Greg Reegar. Ő egy tudathasadásos elmebeteg, akit szerintem már rég el kellett volna tenni láb alól, de Ann, az ikertestvérem szereti, ezért még nem öltem meg. Mondjuk tervbe vettem, hogy...

– Micsoda? – kapta fel a fejét Ann.

– Bocs, nem hazudhatok, nem emlékszel? – rántott vállat Rya. – Az az ember veszélyes, rád is, rám is, ahogyan bárki másra is.

Ann megrázta a fejét, egy mély sóhajtással lenyelve az igazságot.

– Ha minden igaz, mostanra már kivégezték – felelte Et'ra.

Az ikrek elnevezték magukat.

– Ha ez ilyen egyszerű lenne – mondta kacagva Rya.

Et'ra nem tudta mire vélni a foglyok szkepticizmusát, úgy döntött, zavartalanul folytatja a kihallgatást.

– Mi van a fiatalokkal? – kérdezte a fővezír.

– Annyira nem fiatalok – felelte Rya. – Az alacsony, barna hajút Mira Wessnek, hívják. Azon kívül, hogy megfenyegette a testvéremet és majdnem megölte a jelenlegi nevelőapját és mindenkit, aki segíteni akart neki, állítólag egészen kedves, csak meg kell ismerni. A másik Noeya Adane, a nővérem és Sigil éveken át vadásztak rá, kár, hogy nem került fénykardvégre.

– Tudja, hogy hol vannak? – kérdezte Et'ra.

– Fogalmam sincs – rázta a fejét Rya. – Azt is csak utólag tudtuk kikövetkeztetni, hogy sikerült megszökniük. Nem igazán klappolnak, ezért szerintem vagy megölték egymást, vagy már csak Noeya van talpon. Alighanem keres magának egy közeli világot, ahol megszedi magát kajával, alkatrészekkel és más lopott holmikkal, aztán megpróbál hazajutni.

– Mit ért azon, hogy haza?

– Ahonnan jöttünk – magyarázta Rya. – A galaxis legnagyobb része két nagyhatalom kezében van, illetve most van a Köztársaság és a Birodalom, ami egy kicsit szétesett az Endor óta, ezért lassan elveszti a galaktikus központot.

- Értem – rázta meg a fejét Et'ra. – Ezek a hatalmak... Veszélyesek ránk nézve?
- A Köztársaság nem, a Birodalom igen – felelte Rya. – Bár mindkettőnek megvan hozzá az ereje, hogy lerohanják ezt a szektort.
- És ez a Birodalom tud a létezésünkről?
- Nem – vágta rá Rya. – Más esetben már a szart is kitaposták volna magukból.
- Tehát okosabb rejtve maradnunk – következtette ki Et'ra. – Az önök otthonában mond valamit az a szó, hogy jedi?
- Sokat ismertem, én is az voltam egy ideig, de azóta már magasról teszek a Kódex bizonyos pontjaira, ezért Szürke Jedi lettem. Nem ugyanaz a kettő.
- Hány igazi jedi létezik? – vakarta az állát a fővezír.
- Jelenleg csak egyről tudok, Luke Skywalker. A Köztársasággal harcol a Birodalom ellen, sokan akarják, hogy tanítsa őket, de nem adja be a derekát.
- Mennyi az esélye annak, hogy ez a Szkávjóker idejön?
- Nem sok – rázta a fejét Rya. – Mi csak azért keveredtünk ide, mert az Erő látomást mutatott az elmefogyatékos ikertestvéremnek, akinek muszáj volt idejönnie, nehogy normális életünk legyen.
- Hé! – mondta felháborodva Ann. – Én mikor sértegetlek?
- Miattad fogunk itt megrohadni – szögezte le Rya.
- Szóval ön szerint Lúk távol marad innen, amennyiben az Erő nem vezeti ide... – töprengett egy pillanatot Et'ra. – Node, ha az Erő úgy akarja, akkor nem lehet sokat tenni. Legjobb lesz, ha gondoskodunk róla, hogy továbbra se tudjunk egymásról, ami sajnálatos módon azt jelenti, hogy amennyiben még élnek, Sigil, Mira és Noeya meghal, önök pedig itt lelik a végétüket.
- Megnyugtató – vágta rá szkeptikusan Ann.
- Befognád? – kérdezte dühösen Rya. – Ne rontsd tovább a helyzetünket!
- Ideje rátérnünk a személyesebb dolgokra – folytatta a fővezír. – Önök milyen fajba tartoznak?
- Twi'lek – vágta rá a hugica. – Nem a galaxis legtekintélyesebb faja, de megteszi.
- Hogy érti? – húzta a szemöldökét Et'ra.
- Galaktikus viszonylatban nézve a twi'lekek szegények, de nő nemű egyedeik igen vonzóak, ezért gyakran szolgásként végzik. A galaxis legalja tróféának tart minket, mások cédát, vagy táncost akarnak, ki mit szeretne.
- Tehát önök jól tűrik a rabságot? – következtetett Et'ra.
- Nem, nagyon nem – rázta a fejét Ann. – Higgye el, nekem két és fél éven át részem volt belőle.
- Semmivel sem tűrjük jobban, inkább csak ez a sorsunk – helyesbített Rya.
- Nos, erre még visszatérünk – mondta Et'ra. – Mi, sekák mindig örömmel ismerünk meg más civilizációkat, az adatgyűjtés további vizsgálatokat és beszélgetéseket követel majd. De úgy vélem, már biztosan fáradtak. Legjobb lesz, ha kieresztem önöket a többiek közé, kész szállások várják magukat.
- Mármint igazi szállások, nem cellák? – hajolt közelebb hozzá Ann.
- A Verem célja az, hogy az elfogott erőhasználók véglegesen eltűnjenek a triaták színe elől. Ez ugyan magába foglalja, hogy életük végéig itt legyenek, de nem támaszt

szükséget a mindennapjaik megkeserítésére. Itt viszonylagos kényelemben élhetnek majd, persze nem birtokolhatnak, vagy használhatnak fejlett technológiát, illetve a bent lakók megkövetelik a képesség szerinti munkát, de ez a való életben sincs másképpen – magyarázta Et'ra, majd az örökhöz fordult. – Vigyék őket!

Az ikreket egy speciális helyiségbe kísérték, ahol friss ruhát találtak. Az örök leszedték róluk a seka karpereceket, majd magukra hagyták őket. A két Venn – valamint az őket kamerával figyelő személyek – számára nagy örömet jelentett, hogy megszabadulhattak a feszes rabruhától, még ha egyszerű, szakadtas szövetruhákat is kellett magukra venniük.

- Lehetne rosszabb is – jelentette ki Rya, amint teljesen felöltözött.
- Még jó, hogy nem mondtunk nekik semmi fontosat – gúnyolódott Ann.
- Te tényleg elmefogyatékos vagy, ha te ezért megnyúzzattad volna magad – vágta rá a hugica.
- A te agyadból hiányzik egy darab, szóval, ha a kettőnk közül...
- Te vágta ki belőlem – szolt közbe Rya, mire mindketten elhallgattak egy pillanatra.
- Tudod, mit? Inkább ne szóljunk egymáshoz, amíg nem múlik el a szer hatása – vetette fel Ann, a testvére rábólintott.

Egy kis ideig mindketten hallgattak, majd feltűnt nekik egy nyomógomb a kijárat ajtó oldalában. Néhány lekkurítás után az ikrek elhatározták, hogy megnyomják, mire az ajtó kinyílt, eléjük tárva a komplexum raboknak szánt részét. Ann tekintete ismét a gyűrű masszív falába veszett, Rya a négyzet alakú lakóházakat találta figyelemre méltónak, a sötétszürke bádogdobozok annyira hasonlítottak egymásra, mintha futószalagon gyártották volna őket.

- Az előttük álló alakok csak utólag tűntek fel az ikreknek.
- Ki maga? – nézett farkasszemet Ann a középen álló, jóképű izomheggyel.
  - A nevem Jiu Taz, én vagyok a közösségünk vezére. Mától önök is a részét képezik a mi kis államunknak, amennyiben rendesen dolgoznak és betartják a szabályt, nem lehet probléma.
  - Milyen szabályt? – kérdezte Ann.
  - Nincs szökés.

***

Noeya remegve tartotta a kezét a hiperhajtóművet vezérlő kar felett. Alig tettek meg néhány percet a jól ismert, kék folyamban, máris úgy érezte, hogy bármelyik pillanatban elporladhatnak.

- Elég! – emelte fel a hangját Mira.
- Adane rögtön felhúzta a kart, a Skyranger egy pillanat alatt kilépett a hiperútból, döbbenetes látványt tárva az utasai elé. Wess kétségbeesetten tette a szeme elé a kezét a csillag vakító fénye elől, Noeya ezt nem tehetette meg. Azonnal elrántotta a hajót, már semmit sem tehetett, amikor a HWK-290-es orra a feketeségbe meredt.

- A kurva...! – fogta a szemét kétségbeesetten.
  - Mi történt? – kérdezte Mira aggódva, azonban sejtette, hogy mi történhetett.
  - Nem látok... A picsába! Semmit sem... Semmit! – ordította Noeya.
  - Mutasd! – mondta Wess, mire egy ismerős riasztás hasított a fülébe. Adane megragadta a kezét, majd közelebb hajolt hozzá.
  - Hagyj! – rivallt rá dühösen. – Túl közel vagyunk a naphoz, felégeti a pajzsunkat... Vidd ki innen a hajót, most csak ez számít! – Ugyan semmit sem látott, megpróbált felállni és kikecmeregni a székből. Mira segített neki, majd átvette a pilóta szerepét.
  - Nincs energia – kerekedett ki a tanítvány szeme.
  - Add rá a tartalékot! – felelte a földön ülve Noeya. – Bal alsó sarok, hármas kapcsoló.
- Wess idegesen követte Adane utasítását, a szeme sarkából látta, hogy a pajzs energiája folyamatosan csökkent. Harminc százalékon sem lehettek, mire mindent előkészített és lehúzta a kart, azonban semmi sem történt.
- Ne bírják a hajtóművek – olvasta le a műszerfal adatairól Mira. – Túl erős a gravitációs kút.
  - Felül kell írnod! – vágta rá Adane.
  - De nem bírják! – rázta a fejét Wess. – Kiégnék, mielőtt elindulhatnánk.
  - Az öreg telerakta módosításokkal, működniük kell! – emelte fel a hangját Noeya.
- Mira tudta, hogy nincs választásuk, felülírta a biztonsági rendszert, majd döbbsen szembesült vele, hogy elkésett. A pajzs levált, a Skyranger fara felizzott a hőtől, a műszerfalon szinte fellángolt minden létező figyelmeztetés. Wess nem tehetett mást, mint lehúzta a kart; a Skyranger csodával határos módon belépett a hiperűrbe. Ugyan megkönnyebbült, de még mindig csak remélhette, hogy a véletlenszerűen beírt koordináták nem egy újabb csillagba vezetnek...